

Strøtanker fra Målselva.

Det var hesteskara på Helgetorsdagsmorgen efter dalen iår. Snødækte jorder med en og annen barfleck i bakker og bratteste li. Landeveien er mest bær bortsett fra en og annen isskorpe. Middlies og til fjells har ikke vårsola ennda klart å farge snøen mørk. Det må godvær til skal her bli såpass at no kan såes i mai.

Det er bunød efter bygden, kanskje mer enn almindelig matnød inne i stuen, især på de gårde, der intet kommer fra fjøsen på grunn av at den som skulde gi mjelk er bunnet til væggen — rauter efter mat — men stilner av tilsist.

Dei er vont å vite at vi Målselvinger, skal være så leide mot oss selv, dra armoden inn over oss på dette vis år efter år. Skal vi her hevde oss i kampen for tilværelsen sammen med de andre, må vi innse galskapen i å sette inn om høsten for mange dyr. Har selv erfaring for at en og samme ku gir dobbelt så meget mjelk med god foring, som en mindre god.

Her må bli så mange som har for å selge om våren, at bygdens folk kan kjøpe det som avles, innen bygden. Dette især til dem som har jord og makter meget.

Du sier da, jeg får intet igjen for mine penger — den veien. Ja Gud hjelpe, det er dessverre en hel del sant.

Skal det fortsette å være det, kan vi gjømme Guds herlige forklaring.

5. mai 1932.